

1

Er zijn honderd redenen om ergens een hekel aan te hebben. Je kunt iets gewoon niet leuk, niet lekker of niet fijn vinden. Het kan zijn dat je niet van de zomer houdt omdat het te warm is, het kan zijn dat de winter te koud is, en je kunt een hekel aan aardbeien hebben omdat je er allergisch voor bent. Je kunt een hekel aan wollen truien hebben omdat ze kriebelen, of aan Duitse schlagermuziek omdat... nou ja dat laatste behoeft volgens mij geen uitleg. Eén ding is wel zeker: het leven is een stuk makkelijker als je iets haat waar de meeste mensen geen al te sterke mening over hebben. Hoe anders is dat als je zoals ik een hekel hebt aan iets waar bijna iedereen gek op is. Iets waar hele volksstammen naar uitkijken, waar liedjes, films en boeken over bestaan, iets waar winkels en supermarkten zich maandenlang op voorbereiden.

Kerst.

Ja, ik haat kerst. Ik haat kerst nog erger dan regen, dan brieven van de Belastingdienst, dan spuitjes en ja, zelfs nog erger dan Duitse schlagers. Iedereen heeft een dode boom in huis die vol hangt met lampjes, rare glazen ballen en andere frutsels. Alsof dat nog niet genoeg is, zien die bomen eruit alsof ze ondergekotst zijn door een glitterelfje met voedselvergiftiging.

En breek me de bek niet open over dat hele 'vrede op aarde'. Uit de luidsprekers van de speelgoedwinkel waar ik werk schallen nu nog Sinterklaasliedjes, maar dat duurt niet lang meer. Over twee weken hoor ik hier de hele dag 'All I Want for Christmas is You' en als ik me niet na drie werkdagen heb geprobeerd op te hangen aan een snoer

kerstlichtjes, dan hoor ik vast ‘Stille nacht’ van de Wiener Sängerknaben ook nog voorbijkomen. Een keer of duizend.

Vroeger had ik helemaal geen hekel aan kerst. Vroeger was ik net als de rest van de wereld, liep ik kerstliedjes neuriënd over straat en vond ik de lichtjes in de stad eerder charmant dan dat ik er braakneigingen van kreeg. Kerst is pas de laatste vier jaar de ergste tijd van het jaar: de tijd dat ik mijn geloof in de liefde compleet verloor, en daar niet aan herinnerd wil worden op elke straathoek, in elke winkel en door elk radiostation.

De afgelopen jaren nam ik me elke keer voor om meteen na mijn laatste werkdag onder een deken te kruipen en dan de 27ste weer langzaam om het hoekje te gluren. Toch ging het elk jaar weer mis, omdat mijn moeder me zo weet te bespelen dat ik ineens toch bij haar aan tafel aan het gourmet zit. Maar dit jaar niet! Dit jaar gaat mijn moeder met haar vriendin op een of andere kerstcruise. Toen ze me dat vertelde was ik zó opgelucht. Opeens had ik er weer helemaal zin in. Ben & Jerry’s, Netflix en een dik dekbed. Meer zou ik niet nodig hebben deze kerst. Behalve misschien het nummer van de dienstdoende pizzeria.

Van dat heerlijke vooruitzicht kon ik welgeteld twee dagen genieten. Toen ging de telefoon namelijk. En nu kun je wel zeggen: ‘Had hem dan gewoon niet opgenomen...’ Maar ja, dat is makkelijk gezegd. Misschien had ik het niet gedaan als ik wist wie er aan de andere kant van de lijn hing en met welk verzoek.

Maar ik wist het niet. En dus neem ik op.

Het blijkt Chris. Hij mag zich al een tijdje de vriend van mijn zusje Lexi noemen, dus ik begroet hem met: ‘Hé, zwagertje!’

Hij valt meteen met de deur in huis.

‘Ja, daar wil ik het even met je over hebben. Je moet me helpen, Joy!’

Mijn aandacht is meteen gewekt door de vrolijke toon in zijn stem, maar toch met een zorgelijk randje, alsof hij een heel vervelende mededeling moet doen.

‘Voor jou, altijd. Je maakt mijn zusje gelukkig, dus vertel, hoe kan ik jou gelukkig maken?’

‘Luister... Lexi heeft met vrienden afgesproken voor kerstavond. Er moet minstens één iemand van haar familie aanwezig zijn, anders vergeeft ze het me nooit, en ik hoorde net dat jullie moeder op vakantie is met kerst en je vader andere plannen heeft, dus...’

Ik snap niet helemaal waar Chris met zijn verhaal heen wil, maar dan dropt hij de bom.

‘Ik wil haar die avond ten huwelijk vragen, en dat wilde ik het liefst doen met haar vrienden en familie erbij. Maar omdat geen van jullie ouders erbij kan zijn, zou ik heel graag willen dat jij er dan bij bent.’

Er schiet een pijnlijke steek door mijn buik als ik hem die woorden hoor uitspreken. Waarom moet het nou net nu, waarom met kerst? Goed, als het om mijn zusje gaat, is niets me te veel en dus zet ik mijn beste blije stem op en geef een acteerprestatie die – al zeg ik het zelf – een Oscar waard is.

‘O Chris, wat geweldig!’ krijs ik zo hard in zijn oren dat ze waarschijnlijk over een uur nog steeds piepen. ‘Wat superleuk! Natuurlijk wil ik daarbij zijn. Zeg maar wat ik moet doen. Wat zal ze verrast zijn!’

Ik hoor hem diep uitademen, duidelijk opgelucht dat het zo makkelijk gaat.

‘Ik ben vreselijk blij dat je zo reageert. Ik had verwacht

dat je me de huid vol zou schelden. Ik zal je het lootje mailen en mail je ook hoe laat en wat je mee kunt nemen.'

Op dat moment gaat ergens achter in mijn hoofd een belletje rinkelen. Een lootje? Meenemen? Hij zal toch niet bedoelen...

WEGWEZEN. ALARM! RODE WAARSCHUWINGSLICHTEN!

'Ooooooonee! Echt niet!' Ik schud hard met mijn hoofd, alsof hij dat kan zien aan de andere kant van de lijn. Een lootje, dat wil zeggen dat ze zo'n vreselijk Secret Santa-feest gaan geven waar Lexi zo gek op is. Dat iedereen anoniem een cadeautje voor een ander moet kopen, en in dit geval betekent dat voor mij: een cadeautje kopen voor een wildvreemde.

'Alsjeblíeft, zeg dat je komt. Anders zal ik het moeten uitstellen tot jullie moeder weer terug is. En ik wil het écht graag met kerst doen.' Zijn stem klinkt zo smekend. Ik weet best dat hij me probeert over te halen door op mijn gevoel te werken. Jammer genoeg voor mij lukt het hem ook nog.

'*You owe me*, Chris,' verzucht ik gelaten.

'Dat heb ik ervoor over, als het dan een geweldige herinnering voor Lex wordt. Ik moet ophangen, ze kan elk moment binnenkomen en ik wil niet dat ze per ongeluk iets hoort. Ik mail je de info.' Hij hangt op.

Het duurt even voor het volledig tot me doordringt wat Chris allemaal heeft gezegd. Mijn kleine zusje gaat trouwen. Als ze ja zegt natuurlijk. Sinds het huwelijk van mijn ouders na zoveel jaar stukliep met kerst, staat Lexi volgens mij niet meer zo te springen om te trouwen. Ik ga er maar van uit dat Chris weet wat hij doet.